

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 345/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 CoP 17/2014 z 27. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP 17/2014 z 27. novembra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 14. marca 2014 rozhodol o návrhu na určenie otcovstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu sťažovateľa tak, že konanie o určenie otcovstva zastavil, maloleté dieťa sťažovateľa zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky, u ktorej stanovil, že je oprávnená a povinná maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, ďalej zaviazal sťažovateľa na úhradu bežného výživného v sume 150 € mesačne, povolil sťažovateľovi splácať dlžné výživné za predchádzajúce obdobie v celkovej sume 4 749,63 € mesačnými splátkami v sume 50 € a upravil styk sťažovateľa s maloletým dieťaťom spôsobom špecifikovaným v predmetnom rozsudku.

O odvolaní sťažovateľa i navrhovateľky, ktorým napadli predmetný prvostupňový rozsudok, rozhodol krajský súd tak, že rozsudok s výnimkou výroku o zastavení konania potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu argumentuje:

«Sťažovateľ namietal v odvolaní, že bez ohľadu na otázku zverenia maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky, neexistoval žiaden dôvod, ktorý by súd prvého stupňa oprávňoval obmedziť jeho rodičovské práva a povinnosti v tom zmysle, že by nebol oprávnený ho zastupovať a spravovať jeho majetok, teda že by toto právo bolo zverené výlučne matke.

Odvolačný súd vo vzťahu k týmto odvolacím námietkam sťažovateľa uviedol:

„Výrok o zverení maloletého [REDAKOVANÉ] do osobnej starostlivosti matky, a o tom že matka je oprávnená a povinná ho zastupovať a spravovať jeho majetok, vyplýva zo zákona je v súlade s ustanovením § 24 ods. 1 zákona o rodine. Týmto výrokom zároveň nie sú popreté rodičovské práva odporcu v 1. rade a odporca v 1. rade má právo zastupovať maloleté dieťa a spravovať jeho majetok v bežných veciach (pokiaľ mu nebude obmedzený výkon rodičovských práv).“

Odvolačný súd teda nielenže nereagoval na námietky sťažovateľa, ale v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, pokiaľ ide o oprávnenie sťažovateľa maloleté dieťa zastupovať a

spravovať jeho majetok, záver úplne odlišný od toho, ktorý je vyjadrený vo výroku prvostupňového rozhodnutia („Matka je oprávnená a povinná dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok“), ktorý potvrdil, vo výroku svojho vlastného rozhodnutia.

Odvolačí súd teda nielenže nedal sťažovateľovi odpoveď na jeho odvolacie námietky, ale odôvodnenie jeho rozhodnutia je v priamom rozpore s jeho výrokom.

Sťažovateľ teda aj v konaní pred ústavným súdom musí trvať na tom, že rozhodnutím odvolacieho súdu bolo zasiahnuté do jeho práva podľa článku 41 ods. 4 Ústavy SR na starostlivosť a výchovu o jeho maloleté dieťa.

Ako už bolo uvedené, súčasťou rodičovských práv a povinností je aj zastupovanie maloletého dieťaťa a spravovanie jeho majetku. To, že súd v rozsudku, ktorým upravuje rodičovské práva a povinnosti, je podľa zákona povinný rozhodnúť aj o tom, kto bude dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, neznamena bez ďalšieho, že rozhodnutie o tom, že toto rodičovské právo prisúdi len jednému z rodičov, čím ho druhému z rodičov obmedzí, nemusí byť odôvodnené okolnosťami vo výchove maloletého dieťaťa.

Odvolačí súd sa vo svojom citovanom odôvodnení odvolal na ustanovenie § 28 ods. 2 zákona o rodine, ktoré však platí len pokiaľ nie je úprava rodičovských práv vykonaná tak ako v prípade sťažovateľa a jeho maloletého syna, rozhodnutím súdu.

Z akého dôvodu bolo potrebné rodičovské práva sťažovateľa obmedziť tak, že nie je oprávnený svoje dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, zostalo aj po rozhodnutí odvolacieho súdu nezodpovedané, a takéto rozhodnutie teda nemožno považovať ani za zákonné, ani za rešpektujúce právo namietané sťažovateľom.

Sťažovateľ podal odvolanie aj proti výroku o určení výživného. V odvolaní okrem iného poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým mu bolo určené výživné za obdobie od narodenia dieťaťa až do jeho štyroch rokov a do budúca v rovnakej výške, nerešpektuje ustanovenie § 75 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie, a § 78 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého

dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery, okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Stážovateľ poukázal na to, že súd neprihliadol na rozdiel v potrebách maloletého dieťaťa v čase jeho narodenia a v čase vyhlásenia rozsudku. Na túto odvolaciu námietku odvolací súd uviedol „k odvolacej námietke, že výživné malo byť určované odstupňované počas celého obdobia veku dieťaťa, odvolací súd uvádza, že nie je nesprávne, ak pri určovaní výživného za dlhšie obdobie je stanovená rovnaká výška výživného, ak toto výživné zodpovedá kritériám zákona“.

Akým spôsobom zodpovedá kritériám § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 zákona o rodine výživné určené za 4 roky veku dieťaťa a do budúcnosti v rovnakej výške, odvolací súd nijako nevysvetlil.

3.

Stážovateľ odvolaním napadol aj výrok o úprave styku, pričom poukázal na to, že účelom inštitútu úpravy styku rodiča, ktorému nie je maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, s maloletým dieťaťom, je podpora a budovanie ich vzájomného vzťahu, ako aj na to, že právo a povinnosť rodiča vychovávať dieťa, zahŕňa okrem iného aj právo rodičov mať dieťa u seba, usmerňovať a riadiť jeho konanie, a ovplyvňovať jeho rozvoj až do dospelosti.

Stážovateľ poukázal na to, že výrok rozsudku, ktorý po 6 mesiacoch niekoľkohodinového styku týždenne, završuje jeho styk jedným dňom v týždni v čase od 9:00 hod. do 18:00 hod., je v príkrom rozpore s jeho právom na starostlivosť a výchovu dieťaťa. Poukázal na to, že rozhodnutie súdu, ktorým aj po odstupňovaní rozsahu styku, mu nakoniec umožňuje styk s dieťaťom v rozsahu 36 hodín v mesiaci, nemôže zodpovedať jeho právu rodiča na starostlivosť a výchovu o dieťa, a namietal, že skutočnosť, že súd prvého stupňa ani len nezdôvodnil, z akého dôvodu neupravil jeho styk s maloletým dieťaťom v čase vianočných sviatkov, veľkonočných sviatkov, v období keď má maloleté dieťa narodeniny či meniny.»

Stážovateľ ďalej cituje odôvodnenie rozsudku:

«K otázke styku odvolací súd uviedol:

„Vzhľadom na odstup od vyhlásenia prvostupňového rozhodnutia, významnou je v čase rozhodovania odvolacieho súdu už len úprava styku odporcu v 1. rade s odporcom v 2. rade. V tomto období bola úprava styku stanovená na každú sobotu od 9:00 hod. do 18:00 hod. bez prítomnosti matky. Odvolací súd takúto úpravu považuje za správnu a dostatočnú. Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že vzťah odporcu v 1. rade s odporcom v 2. rade zatiaľ nie je rozvinutý a preto správne súd prvého stupňa odstupňoval rozsah úpravy styku odporcu v 1. rade (sťažovateľa) s odporcom v 2. rade (maloletým dieťaťom) tak, aby sa rozsah styku postupne zvyšoval.“

Na svoje rozsiahle odvolacie námietky nedostal sťažovateľ žiadnu odpoveď.

Podľa ustanovenia § 24 ods. 4 zákona o rodine - Súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

Z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné zistiť, akým spôsobom súd vyhodnotil odvolacie námietky sťažovateľa vo vzťahu k citovanému ustanoveniu zákona o rodine a predovšetkým k právu dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho styku dieťaťa s obidvoma rodičmi.»

Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd mu na ním formulované odvolacie námietky neposkytol náležitú odpoveď, v čom vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V závere sťažnosti preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie svojich základných práv zaručených čl. 41 ods. 4

a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 CoP 17/2014 z 27. novembra 2014, predmetný rozsudok zrušil, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľa prijaté závery svojho rozhodnutia nepodporil náležitým odôvodnením, ktoré by predstavovalo zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na sťažovateľom formulované odvolacie námietky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti a súvisiacich príloh zistil tieto pre posúdenie sťažnosti relevantné skutočnosti:

Okresný súd v rozsudku sp. zn. 29 C 231/2010 zo 14. marca 2014 výrok o určení bežného výživného, ako aj dlžného výživného odôvodnil takto:

„Žalobkyňa do 19.1.2014 bola na rodičovskej dovolenke a jej príjem pozostával iba z rodičovského príspevku a žalovaný v 1. rade v rozhodnom období pôsobil ako jediný spoločník a konateľ troch obchodných spoločností, pričom poberal príjem titulom zamestnaneckého pomeru iba jednej zo spoločnosti vo výške dosahujúcej sumu minimálnej mzdy. Uvedené tvrdenia o výške príjmu jeho pôsobenia v troch obchodných spoločnostiach súd nepovažoval za hodnoverné, nakoľko pôsobil vo funkciách, ktoré sú obvykle honorované.

Podľa názoru súdu tvrdenie žalovaného v 1. rade vyvracajú predložené listinné dôkazy, z ktorých nesporne vyplýva, že uvedené obchodné spoločnosti vykazovali zisk a to spoločnosť [REDAKOVANÉ] v roku 2010 1.112,36 EUR a v roku 2011 1.450,25 EUR, [REDAKOVANÉ] v roku 2010 1.164,68 EUR a v roku 2011 1.052,55 EUR a spoločnosť [REDAKOVANÉ] v roku 2011 zisk vo výške 10.515,83 EUR.

Skutočnosť, že žalovaný v 1. rade reálne dosahuje vyšší príjem podľa názoru súdu jednoznačne preukazujú aj jeho majetkové pomery, keďže je vlastníkom viacerých nehnuteľností okrem iného rodinného domu s príslušími pozemkami, ornej pôdy ako aj lesných pozemkov, pričom len v roku 2011 kúpil lesné pozemky za kúpnu cenu vo výške 22.000,- EUR. Zároveň súdu predložil listinné dôkazy o uzatvorení poisťnej zmluvy v prospech maloletého syna, na základe ktorej uhrádza už po dobu 3 rokov ročné poisťné vo výške cca 1.115,- EUR.

Pri určení výživného pre maloleté dieťa súd neprihliada iba na odôvodnené potreby dieťaťa, ale aj na zárobkové schopnosti a možnosti povinného rodiča vrátane práva dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

S poukazom na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade napriek tvrdeniu, že dosahuje príjem vo výške minimálnej mzdy bol schopný v priebehu súdneho konania v roku 2011 realizovať kúpu nehnuteľností za kúpnu cenu 22.000,- EUR a súčasne okrem platenia výživného na základe nariadeného predbežného opatrenia platiť v prospech maloletého

dieťaťa poistné vo výške 1.115,- EUR ročne, mal súd za to, že je v jeho schopnostiach a možnostiach prispievať na výživu dieťaťa sumou 150,- EUR, ktorá podľa názoru súdu zodpovedá odôvodneným potrebám dieťaťa nenavštevujúceho predškolské zariadenie bez mimoriadnych výdavkov, ktoré by odôvodňovali výšku výživného požadujúceho žalobkyňou.

Nakoľko súd určoval výživné od narodenia dieťaťa, t j. od 22.2.2010 do 31.3.2014 vo výške 150,- EUR mesačne , žalovanému v 1. rade vznikla povinnosť za uvedené obdobie vyplatiť výživné v celkovej výške 7.398,- EUR.

Keďže žalovaný v 1. rade v rozhodnom období v prospech žalobkyne zaplatil výživné na maloleté dieťa za obdobie apríl až november roku 2010 a október roku 2011 do februára roku 2014 vo výške 50,- EUR mesačne a za december roku 2010 100,- EUR mesačne a okrem iného prispel na výživu dieťaťa aj v naturáliách zakúpených potravín, ošatenia a hračiek v celkovej sume 698,37 EUR (č. l. 546 až 553), teda v celkovej výške 2.648,37 EUR, vznikol tomuto dlh na výživnom v sume 4.749,63 EUR, ktorý povolil žalovanému v 1. rade splácať mesačnými splátkami vo výške 50,- EUR spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania pod stratou výhody splátok počnúc právoplatnosťou rozsudku. V danom prípade neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že na výživu dieťaťa naturálnou formou prispel sumou 2.000,- EUR.“

Vo vzťahu k výroku, ktorým bol upravený styk sťažovateľa s maloletým dieťaťom, dôvodil okresný súd závermi vypracovaného znaleckého posudku, ako aj odporúčaniami špecializovaného občianskeho združenia realizujúceho výchovné opatrenie uložené navrhovateľke a sťažovateľovi v príslušnom súdnom konaní, ktoré poukazovali na potrebu úpravy styku sťažovateľa s maloletým dieťaťom formou monitorovaného, resp. sprevádzaného styku optimálne jedenkrát týždenne v rozsahu pol hodiny až jednej hodiny za postupne oddeľovanej účasti matky s následným zvyšovaním časovej dotácie stretnutia.

Krajský súd, ktorý o uplatnených odvolaniach navrhovateľky a sťažovateľa rozhodol tak, že prvostupňové rozhodnutie (s výnimkou výroku o zastavení konania) ako vecne

správne potvrdil, posúdil odvolacie námietky sťažovateľa (v podstate totožné s argumentáciou prezentovanou v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu) ako neopodstatnené stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového rozsudku.

K výhradám sťažovateľa, že napriek zvereniu jeho maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti navrhovateľky neexistoval dôvod na obmedzenie jeho rodičovských práv a povinností v zmysle výlučného zverenia oprávnenia zastupovať dieťa a spravovať jeho majetok do rúk navrhovateľky, krajský súd sťažovateľovi vysvetlil, že sa na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností v prípade zverenia dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov viaže v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) ex lege výrok o určení rodiča, ktorý bude dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, ktorý je potrebné vykladať reštriktívne v tom zmysle, že rodičovské práva a povinnosti druhého rodiča zostávajú zachované a ide len o úpravu výkonu týchto rodičovských práv a povinností v bežných veciach, ktoré vyplývajú a súvisia s osobnou starostlivosťou o maloleté dieťaťa.

Krajský súd odpovedal aj na námietky sťažovateľa, ktorý bol toho názoru, že konajúci súd pri určení výšky vyživovacej povinnosti nerešpektoval kritériá vyplývajúce z ustanovenia § 75 ods. 1 zákona o rodine, keďže určil výživné od obdobia narodenia dieťaťa až do jeho štyroch rokov a do budúca v rovnakej výške. Krajský súd dôvodil, že skutočnosť konštantnej sumy výživného je irelevantná, keďže stanovená výška výživného zodpovedá tak potrebám maloletého dieťaťa, ako aj pomerom sťažovateľa, ktorého tvrdenia o príjme dosahujúcom výšku minimálnej mzdy považoval krajský súd za neopodstatnené poukazujúc na účasť sťažovateľa v troch obchodných spoločnostiach vykazujúcich nezanedbateľný finančný obrat, ako aj na vlastníctvo viacerých nehnuteľností (bez ohľadu na titul ich nadobudnutia), čo boli faktory, ktoré bolo potrebné podľa názoru odvolacieho súdu pri stanovení výšky výživného zohľadniť.

K otázke úpravy styku sťažovateľa s maloletým dieťaťom a s tým súvisiacimi namietanými výhradami sťažovateľa krajský súd poukázal na výsledky dokazovania prezentované v prvostupňovom rozsudku (zatiaľ dostatočne nerozvinutý vzťah sťažovateľa s maloletým dieťaťom), ktoré odôvodnili postupné zvyšovanie odborným odporúčaním stanoveného, východiskového časového rozsahu styku.

Ústavný súd posúdil rozhodnutie krajského súdu, aby zistil, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 17/2014 sú zlučiteľné s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, porušenie ktorých namieta.

V úvode ústavný súd zdôrazňuje, že nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach veci sťažovateľa ani neprislúchalo posudzovať, či boli jednotlivé čiastkové rozhodnutia týkajúce sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu vecne správne. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o nich spĺňalo požiadavku ústavnosti spočívajúcu predovšetkým v ústavne konformnom výklade dotknutej právnej úpravy a tiež požiadavku náležitého odôvodnenia prijatých záverov (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd sťažovateľovi prezentoval zrozumiteľnú interpretáciu dotknutého ustanovenia § 24 ods. 1 zákona o rodine, ktoré si sťažovateľ chybné interpretoval nesprávnym extenzívnym výkladom odporujúcim aj ustálenú judikatúru týkajúcu sa predmetného ustanovenia zákona o rodine (pozri R 8/1971, R 55/1996, R 96/1967, ako aj PL. ÚS 26/05), podľa ktorej vo vzťahu k právnej úprave obsiahnutej v ustanovení § 24 ods. 1 zákona o rodine nebolo úmyslom zákonodarcu obmedziť rodičovské práva v zmysle ustanovenia § 38 zákona o rodine, keď toto ustanovenie počíta iba so zásahom vyvolaným zverením dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, ktorý zužuje reálne možnosti výkonu rodičovských práv rodiča, ktorému nie je dieťa zverené do osobnej starostlivosti a ktorému okrem bežných vecí vyplývajúcich a súvisiacich s osobnou starostlivosťou o dieťa ostávajú rodičovské práva v podstatných veciach v plnom rozsahu zachované.

Ako dostatočne logickú kvalifikuje ústavný súd argumentáciu konajúcich súdov v otázke stanovenia výšky výživného, kde súdy zohľadnili celkové majetkové dispozície

sťažovateľa vytvárajúce podľa ich názoru dostatočné predpoklady na plnenie vyživovacej povinnosti v súdom určenej výške.

Ako dostatočne podložený hodnotí ústavný súd aj záver o určenom rozsahu styku sťažovateľa s maloletým dieťaťom, s ktorým sa krajský súd ako súd odvolací stotožnil, keďže tento vychádza zo skutkových záverov majúcich pevnú oporu v kvalifikovanom znaleckom posudkom a odbornom odporúčaní, ktoré reflektujú a zároveň nijako nepopierajú zmysel dotknutej právnej úpravy (§ 24 ods. 4 zákona o rodine).

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu o nedôvodnosti odvolania sťažovateľa má dostatočnú oporu v odôvodnení jeho rozhodnutia, pretože krajský súd jednak náležite interpretoval dotknutú právnu úpravu (§ 24 ods. 1 zákona o rodine), ktorá bola aplikovaná na skutkový stav posudzovanej veci, a súčasne odôvodnenie rozhodnutia obsahovalo náležitú špecifikáciu postupu, ktorým konajúce súdy dospeli k záverom o zodpovedajúcej výške vyživovacej povinnosti a o zodpovedajúcej úprave styku sťažovateľa s jeho maloletým dieťaťom.

Na základe uvedeného ústavný súd posúdil rozhodnutie krajského súdu ako konformné s obsahom garancií označených článkov ústavy a dohovoru a sťažnosť kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol o sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015